

Een tijd geleden kwam me een foto onder de ogen. Daarop staat een groep atleten van KAAG, de club die wij vroeger gemeenzaam *de Gantoise* noemden. De atleten verkeren in een opperbeste stemming. In de plaats van te poseren voor de camera, storten zij zich vrolijk op onze trainer Etienne. De foto moet dus genomen zijn na een interclubwedstrijd waarbij zij een goede beurt maakten. Het waren dan ook niet de minsten die hieraan deelnamen. Velen van hen werden in de vroege jaren zeventig Belgisch kampioen alle categorieën of tweede categorie. Hun namen kan ik nog vandaag feilloos opnoemen. Piet Boucquillon, die voor arts studeerde, en die licht als een veer over de piste zweefde. Wat bewonderden wij de loopstijl van deze frêle atleet. Ik zie nog hoe hij tijdens de aflossingswedstrijd op de Wellingtonrenbaan in Oostende voor de tribunes over de grasmat draafde. Achter hem volgde een zwarte atleet die liep voor de Koninklijke Militaire School. Gaby De Geyter die ik in de loop van de vele cursiefjes die ik schreef een vast epitheton ornans meegaf: *de onklopbare* De Geyter. Jo Vandriessche die de 100 of de 200 meter voor zijn rekening nam. En die van nature over een hoge *velociteit* of snelheid beschikte.

De foto is genomen in het Putbosstadion. Hoe vaak trokken wij daar naartoe. Met de bus voor een avondmeeting. Voor kampioenschappen. Of voor de laatste herfstmeeting, wanneer van de hoge populieren al gele bladeren waren afgevallen. De piste in Vlierzele was toen nog een sintelbaan. Bij de start van de 100 meter diende je met een hamer grote nagels in de reeds omgewoelde aarde te slaan om het startblok te fixeren. In de verte stonden de juryleden opgesteld op een soort trapladder, de chrono in de hand.

‘Hoe staat onze club er nu voor,’ vraag ik aan trainer Jean-Claude. Hij kijkt wat bedenkelijk en vertelt mij dat je om hoge ogen te gooien je over enkele uitgesproken toppers dient te beschikken. Dat was in onze tijd niet anders.

‘We hebben een goede sprinter nodig,’ hoorde ik onze voorzitter Pradel Moreels zeggen. Waarna een sprinter van een andere club bij ons zijn intrede deed.

De interclub. Het was het hoogtij van het atletiekjaar. En wat een eer betekende het wanneer je tijdens deze belangrijke wedstrijd voor onze club mocht aantreden! In die tijd behoorde *de Gantoise* tot *de grote drie*, zoals onze voorzitter het titelde op de eerste bladzijde van het clubblad. Daarnaast had je nog DCLA of kortweg Leuven en FC Luik.

Vandaag doe ik niet meer aan competitie. Maar ik geniet nog evenzeer als vroeger van de heerlijke atletieksport. Van de sociale contacten ook. De gesprekken met Faysal, met wie ik tijdens het lopen mijn kennis van de Arabische taal en cultuur verrijk. Of de korte babbel deze morgen met Roger, die van plan is een marathon te lopen in Chicago en daarna in Tokio. Zodat hij naast New York, Boston, Berlijn en Londen zal hebben deelgenomen aan *de grote zes*.

Johan De Vos